

Sztribik Bernadett A salemi boszorkányok Abigailje

Ha az ígéretet megtartják...

Fotó: Veréb Simon

A Szegedi Nemzeti Színházban ma, pénteken este mutatják be Arthur Miller A salemi boszorkányok című drámáját. Az idei évadban szerződött a teátrumba Sztribik Bernadett (képünkön), aki ezzel az előadással debütál a színházban: a szerelméért mindenre képes, rendkívül szenvedélyes és okos Abigailt alakítja a darabban. A szerepről és a szegedi élményekről az egyik próba szünetében beszélgettünk a színésznővel.

– Tavaly végzett a színművészeti egyetemen, szárnyait bontogató színésznőként mégsem a szegedi teátrumban kezdte pályafutását. Hogyan indult?

– Gyerekkorom óta tudom, hogy ezt szeretném csinálni, komolyan

két dolog érdekelt: a színház és a képzőművészet. E kettő között hezitáltam kamaszkoromban, egyszerre jelentkeztem a szentesi gimnázium dráma tagozatára és a miskolci gimnázium rajz tagozatára. Ez utóbbira vettek fel, gyönyörű

négy évet töltöttem az intézményben. Azonban érettségi után egy vargabetűvel két évre a nyíregyházi Móríc Zsigmond Színház stúdiója lettem. Úgy érzem, a tudásom legjavát ott szereztem, szinte rögtön mély vízbe dobtak. Nagyon jó mesterem volt Pregitzer Fruzsina, óriási élményt jelentett Verebes Istvánnal, Telihay Péterrel és Bagó Bertalannal együtt dolgozni. Egy idő után úgy éreztem, váltanom kell: nagyon szerettem énekelni, ezért jelentkeztem Toldy Mária musicalstúdiójába, ahol

anyagi okok miatt csak fél évig képezhettem magam. Ezt követte a színművészeti iskola, ahol operett-musical szakon Szirtes Tamás osztályában végeztem. Ha nem lenne diplomám, valószínűleg nem maradtam volna ezen a pályán.

– Mindenben ilyen racionálisan gondolkodik?

– Többnyire igen. A szüleim Miskolcon élnek, én pedig a fővárosban. Most ilyen háromlaki, cigány életet élek, amit picit nehezen viselek. Alapvetően nem ilyen lelkületű vagyok, ragaszkodom a környezetemhez, a személyes tárgyaimhoz, a lakáshoz, amiben élek. Fontos számomra a családi háttér és az anyagi biztonság. E nélkül nem tudnék dolgozni.

– Hogyan érzi magát Szegeden?

– Remekül, gyönyörű a színház, a társulathoz pedig mindenki kedvesen fogadott, több embert már korábban ismertem. Ugyan miskolci születésű vagyok, de úgy érzem, visszajöttem a gyökerekhez: Szegeden kívül Makón és Hódmezővásárhelyen él a rokonságom nagy része, az édesapám makói, a nővérem pedig Szegedre jött férjhez.

– Az idei évadban elsőként A salemi boszorkányok Abigailjaként lép színpadra. Ez az egyik legboszorkányosabb női figura az előadásban.

– Meglehet. Bár ez sem olyan egyértelmű. Abigail nagyon okos lány, markában tartja az egész falut. Beleszeret a helyi gazdába, akinek bár van felesége, mégis a férfi társa szeretne lenni. Úgy érzi, ígéretet kapott, és ezt be akarja tartatni. Ő csak egy szerelemre vágyó fiatal lány, aki a végtelenségig elmegy, hogy célját elérje. Az eszközökben pedig nem válogat, és persze győztesen kerül ki a játékból.

– Egy ilyen összetett szerepet hálás feladat lehet eljátszani. A próbafolyamat alatt mivel kellett a legjobban megküzdnie?

– Valóban nehéz a szerep. A sors furcsa fíntoraként a színművészetin már játszottuk ezt a darabot. Ott azonban a karakteremnél fogva mindig idősebb asszonyokat kellett megformálnom, azt mondták nem vagyok Abigail-alak. Elképzelhető, és éppen ez benne a legizgalmasabb, hogy ennek ellenére a legtöbbet tudjam kihozni a szerepből.

LÉVAY GIZELLA

A doktornő műzsája a szeretett Tisza

Tizennégy évesen írta első versét, és akár a költészet felé is indulhatott volna, mert akkor még nem tudta, hogy az orvosi hivatás szólítja majd.

Miért fontos a vers? – kérdezem. Ezt válaszolja: lelki szükséglet. – Nekem nagyon tetszenek a versek, mániákusan és szeretve olvasom mások, a nagyok költeményeit is, az iskolában tanultakat, az újságban, lapokban megjelenőket ugyancsak... A magam verseit, melyeket kislánykor óta írogatok, mindig mértem a másokéhoz. Nem bíztam el magam, hogy amit én költök, az a legjobb, az a legszebb, ahogy az anyák mondják gyermekeikről. Sokáig másoknak meg sem mutattam a verseimet, anyukámnak sem, a barátnőmnek sem. Az csak az enyém volt.

Olyannyira, hogy a naplójába írta be, melynek az asztalfiók rejtett zugában a helye.

Olyan helyen született dr. Gulyás Katalin, Hevesen, ahol nem volt folyó, de fiatal éveinek színhelye tizennégy éves koráig Tiszafüred, ahol viszont a folyó partján álló tárházban lakott, mivel édesapja a terményforgalmi vállalatnál dolgozott. A ház alsó szintjében búzát tároltak, amit onnan uszályokba raktak, szüleivel az épület raktár fölötti részében éltek. Karnyújtásnyira a folyótól, szinte vele együtt. Amikor reggel fölébredt, kinézett az ablakon és látta, magába szívta a Tisza fényeit, az napi hangulatát, mely más volt hajnalban, más éjszaka, sőt évszakonként is változott.

– Emlékszem arra, amikor a lebombázott Tisza-híd roncsait felrobbantották, hogy a hajózást ne gátolja. Láttam, amikor a roncsok között szökőkútként csapott fel a Tisza vize. Nemcsak a történelem, hanem az életem része is a Tisza.

Amikor a pályázat győzteseként – mivel az Alföld Művészeti Egyesület által kezdeményezett nemzetközi Tisza-pályázaton húszsoros versével első lett – átvette Molnár József csongrádi polgármestertől a díjat, akkor többek fejében megfordult a kérdés: „Gulyás doktornő honnan ismeri a Tiszát úgy, mintha ő is a páciense lett volna?”

Azt most már értjük, hogy egy nyugalmazott, ám nagyon is aktív háziorvos miért ír estéként verset. Gondolt-e arra, faggattam, hogy akár első is lehet?

– Nem, sőt nagyon elcsodálkoztam, persze örültem és most már elmondhatom, úgy gondoltam, jó az a vers...

Amelynek utolsó négy sorát érdemes megjegyezni: „...felhőmalasztal fényes arcán, / vidul a szép nap, itt a nyár / a Tisza fűz-ölelte partján / Csongrád, a város szundikál.”

BÁLINT GYULA GYÖRGY

Dr. Gulyás Katalinnak a szeretett folyó sikert hozott. Fotó: Tésik Attila

Tarisznyarák, mérges rája, cápatojás

Vitrinekbe zárt tengeri „herkentyűk”

Tengeri csigák, kagylók, rákok sokasága látható a Csemete kiállításán, a Szegedi Környezetgazdálkodási Kht. ügyfélszolgálati irodájának nagytermében. A rendezők igény szerint „tárlatvezetést” is tartanak a március 10-éig nyitva tartó bemutaton.

– Emberre is veszélyes lehet az ártalmatlannak látszó, hüvelykujjnyi kúpcsigá, amelynek egyes fajtái mérgezett szigonyukat döfik a támadónak vélt érdeklődőbe – mondta a Kiss Ferenc Csongrád Megyei Természetvédelmi Egyesület (Csemete) most megnyílt kiállításán Kalmár Gábor, a bemutató rendezője. A Szegedi Környezetgazdálkodási Kht. ügyfélszolgálati irodájának (Stefánia 6.) nagytermében a tengerek „preparálható élővilágában” gyönyörködhet az érdeklődő.

A parányi és emberfej nagyságú csigákat, rákokat, tengeri sütnöket, szivacsot, kagylókat, osztrigákat, s még számtalan más élőlényt bemutató kiállítás anyagát magángyűjteményekből válogatták. Kalmár Gábor mellett még Illosvay György, Bojtos Ferenc és Németh Csaba hozta el féltett kincseit.

A vitrinekben sorakozó „tengeri herkentyűk” azonosítását a melléjük helyezett kis cédulák segítik: így a legkülönösebb formájú, egykor élt lényről is megtudhatjuk, „kicsoda”. Ezenfelül a polcokon tudományos ismeretterjesztő könyvek is állnak, így azt is megtudhatjuk, hol olvashatunk bővebben a vizek élővilágáról.

Az egyik üvegajtó mögött a Kárpát-medencében százmillió éve hullámozó Pannon-tengerben élt csigák kövületei láthatók; közülük az egyiket a tudósító is kezébe vehette, s föltűnt, hogy az apró csiga máig megőrizte gyöngyházfényét. A „magyar” vitrinben akad még cápafog, balatoni kecskeköröm, s megkövült osztriga is.

A földközi-tengeri kincsek között óriási sisakcsigát, valamikor pénzként használt kaurit, homárt, tarisznyarákot, nagyot csipő tengeri pókot (amely valójában rák), játék mackóra hasonlító, ritka medverákot, fűrészes garnélát, pókszabású atlanti törfarkút, mérges ráját, csikó- és rombuszhalat fedezhetünk föl, de megcsodálhatunk egy kisebb cápaállkapcsot és egy „cápatojást” is. A kiállításon nem csak preparátumok, de igazán élő lények is szerepelnek: az akváriumokban a magyarországi halak úszkálnak.

Kalmár Gábor elmondta, hogy előzetesen jelentkező csoportoknak szívesen tartanak rövid előadást a kiállított tárgyakról. Főként a gyerekek érdeklődésére számítanak: óvodásoktól az általános iskolás és nagyobb diákokig mindenkit szeretettel várnak.

A csoportok vezetői a Csemete 424-392-es telefonszámán beszélhetik meg a látogatás időpontját. A kiállítás március 10-éig, az ügyfélszolgálati iroda nyitvatartási ideje alatt, hétfőtől szerdáig 8-15 óráig, csütörtökön 8-17 óráig, pénteken 8-13 óráig tekinthető meg.

NY. P.

Az atlanti törfarkú már ártalmatlan. Aki bemutatja: Kalmár Gábor, a kiállítás rendezője. Fotó: Veréb Simon